

Arrest

nr. 118 620 van 10 februari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 5 september 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 augustus 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 26 augustus 2013.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Gezien de beschikking van 10 september 2013 met referentienummer REGUL X houdende vaststelling van het rolrecht.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2013 met toepassing van artikel 39/73 van de vreemdelingenwet.

Gelet op de vraag tot horen van 25 oktober 2013.

Gelet op de beschikking van 19 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 augustus 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 26 augustus 2013.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40bis van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van 4 november 1950, BS 19 augustus 1955, *err.* BS 29 juni 1961 (hierna: het EVRM).

2.2 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending van artikel 40bis van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht aan. Ze stelt wel degelijk een duurzame relatie te hebben en herhaalt welke stukken ze ingediend heeft. Ze concludeert dat ze wel degelijk een relatie van minstens 2 jaar aangetoond heeft. De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing uitvoering gemotiveerd werd waarom de ingediende documenten niet toelaten om te concluderen dat er in casu sprake is van een duurzame en stabiele relatie van tenminste twee jaar. Deze motivatie wordt door de verzoekende partij niet weerlegd. Ze herhaalt enkel de stukken die neergelegd werden. Te dezen nodigt de verzoekende partij de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. In het kader van de beoordeling van de materiële motiveringsplicht en artikel 40bis van de vreemdelingenwet is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Wat betreft het betoog van de verzoekende partij in haar tweede middel, met name een vermeende schending van artikel 8 van het EVRM, dient gewezen op het volgende:

In het verzoekschrift beperkt de verzoekende partij zich tot een theoretische uiteenzetting betreffende artikel 8 van het EVRM. Er dient opgemerkt op dat theoretische beschouwingen geen kritiek inhouden op de bestreden beslissing en niet aantonen in welke mate de beslissing de aangevoerde verdragsbepaling zou schenden. Bij het verwijzen, en dit enkel in referentie, naar arresten van de Raad van State, toont de verzoekende partij niet aan dat zij zich bevindt in dezelfde feitelijke omstandigheden zoals vermeld in de aangehaalde arresten, zodat zij ter staving van de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM niet dienstig naar deze arresten kan verwijzen. Er dient tevens op geduid dat de verzoekende partij een loutere aantijging jegens de verwerende partij uit omtrent de bedoeling van verwerende partij als zou het haar wil zijn om de verzoekende partij het even welke vorm van verblijfsrecht te weigeren. De verzoekende partij beperkt zich hiermee tot loutere beweringen die zij niet met concrete elementen aantoonst en kan hierbij geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

De middelen lijken ongegrond.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies

wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 25 oktober 2013 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 14 januari 2014, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 21 oktober 2013 opgenomen grond, betoogt de verzoekende partij dat zij wel degelijk heeft aangetoond dat zij een duurzame en stabiele relatie van minstens twee jaar heeft met mevrouw S. C., van Nederlandse nationaliteit. De verzoekende partij verwijst in dit verband naar de in het verzoekschrift opgesomde stukken, namelijk foto's van de relatie, hotelreservaties, verklaringen op eer en een zwangerschapsattest.

2.3 In de mate waarin de verzoekende partij op 25 oktober 2013 heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting de in het verzoekschrift ontwikkelde argumenten herhaalt en verder geen opmerkingen plaatst omtrent de beschikking van 21 oktober 2013, laat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen. Door het louter herhalen van de in het verzoekschrift aangevoerde middelen kan bezwaarlijk afbreuk worden gedaan aan de in de beschikking d.d. 21 oktober 2013 opgenomen grond.

De schending van artikel 8 van het EVRM, van artikel 40bis van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

De middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien februari tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET